

KOMT DIT NOG GOED?

KRISTIEN BOUTER

**KOMT
DIT NOG
GOED?**

eceaan

De personen en de situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties zijn mogelijk, maar alles is gefictionaliseerd. De medische informatie die in dit boek voorkomt, is nadrukkelijk niet bedoeld als medisch advies.

© 2025 Kristien Bouter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Foto auteur © Olga Esser

NUR 301

ISBN 9789046834527

ISBN 9789046834534 (e-book)

ISBN 9789046834541 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1

TESS

‘Ik. Kan. Het. Niet. Meer. Aaaaan.’

Pien slaat haar handen voor haar ogen en krimpt ineen. Het dekentje dat over ons heen ligt, trekt ze demonstratief over haar hoofd. Ik ga er daarentegen even goed voor zitten en neem nog een handje chips. Mijn nieuwe dieet begint tenslotte morgen pas.

Het gelukzalige gevoel dat realityprogramma's, en dan bij voorkeur de romantisch georiënteerde, me geven is lastig in woorden te vatten. Maar als ik het zou moeten proberen, zou ik zeggen dat het een combinatie van factoren is en dat over het algemeen geldt: hoe normaler de mensen, hoe beter het programma. *Married at First Sight* bijvoorbeeld – met de perfecte afspiegeling van de gemiddelde Nederlander waarbij de kijker zich continu afvraagt waarom er zoveel mensen zijn die zich daadwerkelijk vrijwillig opgeven om met een vreemde te trouwen – kan je even laten vergeten dat je die dag een verdrietig slechtnieuwsgesprek hebt gehad. Of *B&B Vol Liefde*, het programma dat je kapot kan laten gaan van plaatsvervangende schaamte als er weer een ongemakkelijke stilte valt (omdat de mannen geen vragen stellen; het zijn echt altijd de mannen) en je in hetzelfde uur kan laten ontploffen van liefde als je ziet dat Debby en Paul nog een koppel zijn. En dat terwijl je eigenlijk heel veel stress hebt over die aankomende presentatie omdat er zoveel van afhangt.

Zijn deze programma's net zo cultureel verantwoord als Eva Jinek tegenwoordig pretendeert te zijn? Niet echt. Word ik er slimmer van? Op wat tantrawetjes van Martijn na denk ik van niet. Maar word ik er gelukkig van? Niet normaal.

Nóg eerlijker zou het zijn om te zeggen dat ik er verslaafd aan ben. Mede daardoor besef ik soms ook niet helemaal dat niet iedereen deze programma's kijkt. Zo zat ik ooit als coassistent aan tafel te lunchen met de arts-assistenten en een paar specialisten van de kindergeneeskunde toen ik vertelde over het televisieprogramma dat ik die dag ervoor had gekeken. Ik besprak, en beeldde uit, hoe een boer van *Boer zoekt Vrouw* zijn date begroette. Zij wilde hem drie kussen geven, maar hij zakte na twee kussen alweer terug op de bank, waardoor zij ergens in haar eentje in de lucht bleef hangen. Het kan zijn dat ik niet helemaal goed overbracht hoe grappig het was, maar toch dacht ik iets van minachting in hun blikken te zien. Het bleef in ieder geval akelig stil en het enige wat iemand uiteindelijk zei, was: 'Goh, dat jij tijd hebt om televisie te kijken.'

Tegenwoordig bespreek ik dit soort zaken dus alleen met vriendinnen en gooi ik bij collega's af en toe een goed boek op als ze vragen wat ik in mijn vrije tijd doe. Iets van Arthur Japin of Paulo Coelho doet het vaak wel goed.

Waar het precies mis is gegaan in mijn jeugd durf ik niet te zeggen, maar mijn ouders zouden denk ik wel toegeven dat ze wat steken hebben laten vallen. Zeker als ik een weekend bij hen ben en 's avonds het liefst *De bachelor* wil kijken. Met name mijn vader schaamt zich diep. Mijn moeder is inmiddels heel langzaam mijn kant op aan het bewegen. In het begin kwam ze er nog met een tijdschrift bij zitten, zich hardop afvragend 'wat voor onzin' ik nou weer aan het kijken was, maar na verloop van tijd werd ook zij groot fan. Eerst nog een beetje sceptisch: 'Dus Gaby moet met al deze mannen tegelijk op date? Dat zijn er toch veel te veel?'

Niet veel later bleek Gaby Blaaser een nieuwe vriendin rijker te zijn. 'O nee hoor, ze vindt deze jongen helemaal niets, ik zie het aan haar lichaamshouding. Wat een creep.' (En dan bij voorkeur *creep* uitgesproken als 'kriep' om het boomercentage lekker hoog te houden.)

Vanavond heb ik Pien gedwongen mee te kijken naar *Married at First Sight*, waarin zes duo's worden gevolgd die elkaar pas voor het eerst zien op het moment dat ze voor het altaar staan. 'Dapper', 'stoer' en 'avontuur' zijn zonder twijfel de meest genoemde woorden in de eerste drie afleveringen. Daarnaast begint ook vrijwel iedereen zijn geloften met een variant op 'Daar staan we dan, klaar voor ons avontuur, wat ben ik trots op ons'.

Op de eerste rij zit de moeder van de bruidegom met tranen van vreugde in haar ogen omdat haar zoon op zijn tweeënvijftigste eindelijk aan de vrouw is en niet meer twee keer per week gehaktballen komt eten. Daarachter zitten de beste vriendinnen van de bruid, opgelucht giechelend dat het 'gelukkig wel een knapperd' is. De zuinige blik van een enkeling verradt echter hoe dit huwelijk daadwerkelijk zal gaan verlopen.

'Nou, ik snap de match wel, hoor,' jubelt de bruid nog tijdens het feest, aangeschoten van de adrenaline en de wijn. 'We vinden allebei Fanta superlekker en slapen graag uit.' De bruidegom en zijn vrienden geven op hun beurt aan de camera toe de bruid ontzettend knap te vinden, vooral haar ogen vinden ze opvallend mooi. En met ogen bedoelen ze dan natuurlijk eigenlijk borsten.

Maar de eerste breuken ontstaan al op de huwelijksnacht, als er ineens in één bed geslapen moet worden. Met een kater wakker worden in de dampende ochtendadem van een vreemde die dan je echtgenoot is, is al even wennen, maar als diegene op de huwelijksreis ook nog dusdanig lang uitslaapt dat jij de hele ochtendplanning in je eentje moet afwerken en je je mateloos ergert aan het feit dat hij altijd op zijn telefoon zit, gaat het snel bergafwaarts. Als dan ook nog blijkt dat hij wel verdacht veel precies dezelfde boxershorts draagt, is er geen houden meer aan.

'Teleurgesteld' is zonder twijfel het meest genoemde woord in de laatste vijf afleveringen.

2

THOMAS

Als ik iets irritant vind, zijn het wel mensen die geen keuzes kunnen maken. Mensen die twee maanden doen over het uitkiezen van een wasmachine bijvoorbeeld. Deze mensen moeten op iedere website alle soorten wasmachines gezien hebben, en hebben er bij voorkeur dan ook nog een Excel van gemaakt. Als je een nieuwe wasmachine moet kopen, ga je naar een winkel, wijs je er ééntje aan waarvan je denkt dat hij redelijk is en loop je tien minuten later weer naar buiten.

Nóg een slag erger zijn de mensen die, als je met ze uit eten gaat, hun keuze laten hangen van wat jij neemt. Omdat ze niet durven te kiezen. Want o wee als het voorgerecht komt en hun gerecht er minder lekker uitziet dan dat van jou.

In het dagelijks leven blijf ik dan ook ver uit de buurt van dit soort mensen, maar vandaag ben ik een van hen. Ik ben niet in staat tot het produceren van redelijke gedachten, laat staan dat ik een kort overwogen besluit kan nemen. Alles gaat in een waas langs me heen. Al zeker twintig minuten sta ik te staren naar het schap met yoghurt en na jarenlang blindelings de Griekse yoghurt van Campina te hebben gepakt, lijkt die me ineens niet meer zo lekker. Toch krijg ik van de andere soorten ook geen goed gevoel. Is dit hoe vrouwen die ongesteld zijn zich voelen?

De jongen die de melk aan het aanvullen is loopt voor de derde keer met een nieuwe kar voorbij en kijkt me vragend aan.

Ja, maat, ik sta hier nog. En ja, maat, ik weet het; het is maar yoghurt.

Ik ben er klaar mee, dus ik verman me en pak toch weer dezelfde emmer Campina als altijd. Twintig minuten verdaan aan niets. Net als ik bij de kassa sta gaat mijn telefoon.

‘Wil je misschien ook nog wat kiwi’s meenemen? Ik heb zin in een kiwi!’

Zuchtend pak ik een nieuw mandje en loop ik door de klapdeurtjes de winkel weer in. Ik ben opgelucht dat ik haar nog niet onder ogen hoeft te komen, maar tegelijkertijd voel ik de paniek weer opborrelen. Als er meer dan één soort kiwi’s is, word ik gek. Niet vandaag. Niet nu ik vanavond het moeilijkste gesprek van mijn leven moet voeren.

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word, heb ik nog steeds een knoop in mijn maag. Ik heb bijna niet geslapen. Ik draai me om en kijk naar Lynns rug. Ze sliep al toen ik gisteravond naast haar kwam liggen en lijkt sindsdien niet te hebben bewogen. Toch kan ik me niet voorstellen dat ze nog slaapt. Mijn wekker is gegaan en onze gordijnen hebben nog nooit de verduistering gegeven die op de verpakking werd beloofd.

‘Ben je wakker?’ Voorzichtig leg ik mijn hand op haar rug.

‘Ja,’ klinkt het kortaf.

‘Heb je een beetje geslapen?’

‘Wat denk je zelf?’ snibt ze.

‘Sorry, ik bedoelde het niet zo, ik heb ook niet geslapen.’

Ze draait zich om, vouwt haar hand onder haar hoofd en kijkt me met een verdrietige blik aan. ‘Meende je wat je gisteren zei, dat je niet meer verliefd op me bent?’

Even blijf ik stil. Haar wangen hebben zoals iedere ochtend dezelfde perzikachtige teint en de sproetjes op haar neus zien er schattiger uit dan ooit. Toen ik haar voor het eerst zag, was ik direct stapelverliefd. Ik heb ook zelden zo mijn best moeten doen om een vrouw voor me te winnen. Wat een project was dat. En nu, vijf jaar later, is ze nog steeds de knapste. Maar ik voel het niet meer.

‘Ja. En dat spijt me echt.’

Weer kijken we elkaar stilzwijgend aan. Ze lijkt het niet te geloven, alsof ze twijfelt aan mijn oprechtheid. Uit automatisme til ik mijn hand op om de lok die voor haar ogen is gevallen achter haar oor te vouwen, maar halverwege laat ik hem weer vallen. Dit is niet het moment om verkeerde signalen af te geven. En dan ineens slaat haar stemming om.

‘Is er iemand anders? Je hebt iemand anders, hè?!’ Alsof het haar ineens allemaal duidelijk wordt, komt ze overeind en kijkt ze me fel aan. ‘Zeg dan, Thomas!’

‘Nee, Lynn, er is niemand anders. Echt niet.’ Ik voel dat ik de energie niet heb om deze discussie opnieuw te voeren.

‘Jawel, ik voel het!’ Haar handen zijn inmiddels gebald tot kleine vuistjes en haar wangen worden nog roder dan ze al waren.

‘Nee, echt niet, en ik wil het hier ook niet langer over hebben. Als ik zeg dat het niet zo is, moet je me geloven. Alsjeblieft.’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes, houdt haar blik strak op me gericht en lijkt dan te besluiten dat ze me gelooft. Ze slaakt een diepe zucht en laat zich weer in haar kussen vallen. Ze draait zich om en haar schouders beginnen te schokken. Huilt ze? Niet weer, toch? Ze heeft gisteren al de hele avond gehuild. Hoe laat is het eigenlijk? Ik tik met mijn vinger op het scherm van mijn telefoon. Fuck, ik moet echt gaan douchen, anders kom ik te laat.

‘Dit kan niet waar zijn, Thomas, dit kan echt niet waar zijn.’ Ze heeft haar gezicht in het kussen gedrukt, en ik moet mijn best doen om haar goed te verstaan. Wanneer ze weer omhoog komt, zijn haar ogen rood en betraand. ‘We waren toch perfect samen? Thomas en Lynn voor altijd, toch?’ Met haar meest liefdevolle, en tegelijk wanhopige, blik kijkt ze me aan. Haar hand vindt z’n weg naar mijn middel. Ik weet niet meer wat ik moet zeggen. Voor mijn gevoel hebben we alles gisteravond al besproken.

‘Lynn,’ zeg ik terwijl ik haar hand van mijn middel af haal. ‘Ik moet zo echt naar mijn werk. Als je er nog meer over wil praten,

ben ik vanavond weer thuis. We moeten sowieso nog bespreken wat we met het appartement, de spullen en Jo doen.'

'Jo?!' bitst ze ineens. 'Jo is sowieso van mij, ik heb haar uit het asiel gehaald, weet je nog?'

Ik kan niet nog meer tijd verliezen. 'Oké, dan hou jij Jo, dat is helemaal prima. Laten we de rest vanavond bespreken, ik moet nu echt douchen.'

Ik sla de dekens opzij en stap het bed uit. Binnen drie minuten heb ik gedoucht en de verloren tijd ingehaald. Ik smeer een boterham en gooi ondertussen een espresso achterover.

'Ben jij vanavond thuis?' vraag ik als ik met de boterham in mijn mond naar de kapstok loop en Jo een aai over haar bol geef.

'Ja,' klinkt het zakelijk uit de slaapkamer.

'Dan zie ik je vanavond.'

3

TESS

Toen ik in groep vier zat, kwam mijn meester op een dag naar mijn moeder toe om met haar te praten. Met een serieus gezicht had hij, terwijl ik op het schoolplein rondrende, mijn richting op gekeken en tegen haar gezegd dat ik een gezellig en lief meisje was, maar dat ze het ‘wel lastig’ vonden dat ik zo moeilijk stil kon zitten.

‘O...?’ was het antwoord van mijn moeder geweest, die naar eigen zeggen vooral opgelucht was dat het om wat onschuldige hyperactiviteit leek te gaan. Door de serieuze blik van de meester had ze verwacht dat ik de arm van een ander kind had gebroken of in ieder geval iemand had geslagen.

‘Zoals u misschien van thuis gewend bent, zorgt Tess daarmee voor nogal wat onrust in de klas.’ Hierna bleef de meester stil en keek hij veelzeggend mijn kant op. In eerste instantie had mijn moeder hem wat sceptisch aangekeken. Natuurlijk, ik was thuis soms wat druk, maar als ik onhoudbaar was, stuurde mijn moeder me naar buiten zodat ik wat rondjes kon rennen. Daardoor had ze er zelf niet zoveel last van. Daarnaast vonden de burens het wel leuk, die hadden me inmiddels omgedoopt tot het Duracell-konijn van de buurt. Ik liet ook graag honden uit, dat was voor iedereen een win-winsituatie. Maar mijn meester bleek niet gevoelig voor mijn moeders weerwoord.

‘Dat is leuk,’ glimlachte hij zuinig. ‘Maar zou het een idee zijn om Tess misschien een keer te laten testen?’

‘Op wat?’

‘Op ADD of ADHD, mevrouw. Dan zou ze eventueel met wat medicatie beter stil kunnen blijven zitten.’

‘Geen denken aan!’ had mijn moeder boos geantwoord. ‘Ik ga een kind van zeven toch niet drogeren met medicijnen omdat ze volgens u te veel op haar stoel zit te wippen terwijl er verder niets aan de hand is?’

De meester schrok van haar felheid en wilde zich eigenlijk net gewonnen geven, toen ik precies op dat moment langs rende en over mijn eigen benen struikelde. Er was maar weinig wat ze nog kon zeggen.

‘In ieder geval,’ blufte mijn moeder snel terwijl ze me omhoog trok en mijn benen schoonveegde, ‘bedenk maar iets anders zodat ze haar energie kwijt kan in plaats van met dit soort debiele dingen te komen. Een fijne middag nog.’

De leraar droop af en toen mijn moeder dit ’s avonds (nog steeds verbolgen) tijdens het eten aan mijn vader vertelde, moest hij ook lachen. Dat lachen hield echter snel op toen ik twee tellen later mijn beker melk voor de tweede keer die avond omstootte.

Toch bleek de oplossing simpeler dan gedacht. Vanaf dat moment werd ik dagelijks om een uur of tien uit de klas gehaald om koffie rond te brengen met de toenmalige conciërge Guus. Guus had obesitas, diabetes en COPD (een longziekte) dus tegen de tijd dat hij klaar was met zijn koffieronde langs alle leraren, was hij kapot en moest hij een uur bijkomen. Ik kreeg vaak al medelijden als ik naar hem keek, en bracht daarom met liefde de koffie met of uiteindelijk voor hem rond. Langzaam openbaarde zich ook een ander potentieel carrièrepad. De pilletjes op Guus’ bureau riepen een bepaalde nieuwsgierigheid in me op en ik wilde alles weten over zijn vingerprik. Zo bespaarde ik mezelf door het twintig minuten durende koffierondje met Guus niet alleen de Ritalin, maar bedacht ik ook dat ik misschien wel dokter wilde worden.

De weg daarnaartoe was, hoe kan het ook anders, wel iets hobbeliger dan gedacht.

‘Dat gaat lastig worden, Tess, je staat er nou niet bepaald goed voor met wiskunde en natuurkunde. En ik zie ook dat scheikunde niet je beste vak is,’ had mijn wiskundeleraar me een paar jaar later streng toegesproken toen het moment was aangebroken om een profiel te kiezen. ‘Als ik jou was, zou ik geen Natuur & Gezondheid gaan doen.’

Ik had zelf ook mijn rapport gezien en het enige waar ik in uitblonk was gym. Toch had ik geen keuze, wilde ik geneeskunde gaan studeren. Drie jaar later haalde ik mijn eindexamen, maar daar was ook alles mee gezegd. Met een 6,4 gemiddeld werd ik twee keer op rij uitgeloot voor de opleiding en ik zag mijn kansen voor een derde keer somber in. Maar net op het moment dat ik noodgedwongen een plan B aan het bedenken was (gymlerares dan maar?) landde er een grote envelop op de deurmat met het goede nieuws. Ik kreeg een stethoscoop – die ik nog vier jaar niet zou gebruiken – en mijn vader vertelde aan iedereen dat zijn dochter later dokter zou worden.

Met wat geduw en getrek ten koste van een (toch al kapotte) lamp van een andere fiets prop ik de mijne tussen de andere fietsen in het rek. Ik zet hem op slot, maar word daarna ineens overvallen door een zweetaanval. Geïrriteerd dat ik weer niet goed in heb kunnen schatten hoe hard ik maximaal kan fietsen om dit te voorkomen, rits ik mijn jas open en steek ik de straat over naar de hoofdingang van het ziekenhuis. Omdat ik ruim op tijd ben besluit ik nog even langs de afdeling te lopen om mijn jas en tas weg te leggen. Ergens hoop ik ook een collega tegen te komen met wie ik naar de overdracht kan lopen zodat ik daar straks niet alleen zit.

De hal van het ziekenhuis is imposant, maar vooral heel lang. Ik spring snel in een lift waarvan de deuren nog openstaan en groet de patiënt die erin staat. Van mijn coschappen weet ik nog dat ik de zesde etage niet haal met de trap. Of net wel, maar in ieder geval ben ik dan al buiten adem terwijl de dag nog moet beginnen. Ik schuif mijn tas van mijn schouder om voor de zesde keer te checken of mijn stethoscoop er nog in zit als ik vanuit mijn ooghoeken de sluitende deuren van de lift zie haperen om vervolgens weer open te gaan. Verbaasd kijk ik op om te zien dat iemand een voet tussen de deuren heeft gezet. Het duurt even voor ik kan zien wie de boosdoener is. Mensen die niet het geduld hebben om twee tellen te wachten tot de volgende lift irriteren me normaal gesproken mateloos, maar ik zet graag mijn principes opzij voor de persoon die bij deze voet hoort. Een knappe dokter van in de

dertig, met donkerblond haar, blauwgroene ogen en een vriendelijke glimlach, stapt de lift in. Hij is imposant breed zonder het voorkomen van een bodybuilder te hebben en de klompen* die hij draagt maken dat hij nog langer lijkt dan hij al is. Achter hem lopen nog een man en een vrouw de lift in, ongetwijfeld zijn collega's.

De knappe dokter verontschuldigt zich voor het openhouden van de deuren en komt schuin tegenover me staan terwijl hij me ongegeneerd blijft aankijken. Zijn blik heeft iets zelfverzekerds zonder arrogant te zijn en zijn parfum walmt me tegemoet. Op het moment dat ik het inhaleer word ik acuut teruggebracht naar die vakantie in Spanje waar ik verliefd werd op (het geurtje van) een lokale propper, Hugo. Hij was niet mijn type en sprak geen woord Engels, maar dat bleek niet uit te maken, want mijn feromonen hadden de overhand en namen een loopje met mijn hoofd. De liefde was net zo snel voorbij als de vakantie, maar zijn geurtje zat voor altijd vast in mijn brein. En ook nu weer, hier in een omgeving die werkelijk waar niet minder sexy kan, reageert mijn lichaam onbewust op wat het ruikt. Ik voel mijn benen slap worden en mijn hartslag versnellen. Want Liftgod (ik kan zijn naamkaartje niet lezen, maar als ik iets zou moeten gokken, denk ik dat dit erop zou staan) heeft niet alleen het perfecte luchtje, hij ziet er ook nog eens belachelijk goed uit. Perplex om de achterlijke volmaaktheid van deze random man tegenover me staar ik naar de grond en probeer ik mijn bloeddruk op peil te houden door mijn kuit en te spannen.

Zouden ze van de chirurgie zijn? Onwaarschijnlijk, want dan zou ik Pien over hem gehoord moeten hebben. Gynaecologie kan ook natuurlijk, gezien de klompen, of MDL (maag-, darm- en leverziekten) misschien? Op het moment dat ik me afvraag of ze van de ra-

* Ik word hier uiteraard niet spontaan verliefd op een boer die vergeten is normale schoenen aan te doen. Die witte Crocs-achtige schoenen met open achterkant worden gedragen door sommige, meestal snijdende, specialisten om te voorkomen dat er bloed op hun schoenen komt, en worden in de ziekenhuismond ook wel 'klompen' genoemd.

diologie kunnen zijn, hoor ik de vrouw de mannen vragen wat ze hebben gedaan dit weekend.

‘Ik heb gewielrend en daarna even gepadeld met wat maten,’ zegt de andere man.

Sowieso een snijdend vak.

‘En toen zijn we naar De Pijp geweest en heb ik een beetje te hard gedronken.’ Hij gaat na het maken van deze opmerking non-chalant door zijn haar terwijl hij Liftgod en de vrouw triomfante-lijk aankijkt.

Ik hoor het al: chirurgie. Ik produceer een geforceerde glimlach en kijk snel naar Liftgod om zijn reactie te peilen. Die kijkt zijn collega zonder evidente gezichtsuitdrukking aan. Het stelt me gerust dat hij het niet heel grappig lijkt te vinden.

Om maar iets te doen te hebben en omdat ik nog steeds niet weet waar ik moet kijken, pak ik mijn telefoon om Pien een bericht te sturen.

Wie is die knappe collega van jou?

Ik druk op ‘enter’ en zie maar één vinkje verschijnen. Misschien staat ze al op OK? Ik ben in ieder geval uiterst teleurgesteld in haar. Sinds jaar en dag hebben we de ongeschreven regel dat iedere leuke man aan de ander gemeld wordt en dan vergeet ze uitgerekend deze man! Pien vertelde me gisteravond voordat we gingen slapen dat ik vandaag goed rond moest kijken of ik Adam van de radiologie tegen zou komen. De ervaring leert dat Pien niet heel goed is in het herkennen van mijn type, dus ik had bij voorbaat al wat twijfels bij Adam. Maar dat er ook een absolute McDreamy in het ziekenhuis rondliep was ze even vergeten te vertellen.

Mijn telefoon gaat weer terug in mijn jaszak terwijl ik stiekem nog een keer zijn kant op gluur en dan tot mijn schrik weer recht in zijn blauwgroene ogen kijk. Weer staat hij ongegeneerd te kijken en weer neemt mijn autonome zenuwstelsel het over.

‘Zesde verdieping,’ zegt een computerstem. Ik herpak me en stap tussen de andere man en vrouw de lift uit. Chirurgie is op de zevende verdieping, dus het feit dat deze drie blijven staan bevestigt mijn vermoedens.

‘Doei,’ probeer ik zo nonchalant mogelijk te zeggen.

‘Dag,’ zeggen ze alle drie tegelijk. Daarna wordt het weer stil. Als ik wegloop voel ik drie paar ogen in mijn rug prikken. Had ik toch die ene broek aan moeten doen waar mijn billen zo goed in uitkomen.

De gang hier is kil en wit. En omdat het de interne geneeskunde is hangt er natuurlijk die vreemde penetrante geur. Niet anders te duiden dan: niet fris. Het is geen poep, zoals op de MDL, en het is geen vage lucht met een hint van rook, zoals op de longziekten.

De artsenkamer heeft nog steeds een slot op de deur met een code. Ooit wist ik die code, maar die is me nu ontschoten. Bovendien is hij waarschijnlijk veranderd. 0000 is nog dommer dan 1234, maar toch probeer ik ze allebei. Natuurlijk fout, dus klop ik op de deur. Ook geen succes.

Een lange, vriendelijk ogende jongen komt de hoek om gelopen alsof hij haast heeft. Nog voor ik kan vragen of hij de code wel weet, zie ik dat hij mijn kant op komt.

‘Hoi,’ zeg ik. ‘Ik ben Tess, de nieuwe arts-assistent van de interne.’ * Moet jij ook hier zijn?’

* Als je in Nederland bent afgestudeerd als (basis)arts en je wil graag specialist worden, is het gewenst dat je eerst werkervaring in het gebied van je keuze opdoet. Dat betekent dat je gaat werken als ‘arts niet in opleiding tot specialist’ (ANIOS), ook wel arts-assistent genoemd. Daarna kan je ervoor kiezen om te solliciteren voor de opleiding in het betreffende vakgebied, of om alsnog iets heel anders te gaan doen. Zo werken bijvoorbeeld veel mensen die huisarts willen worden vaak eerst één of twee jaar in het ziekenhuis als ANIOS om werkervaring op te doen.

Mocht je uiteindelijk aangenomen worden (voor de opleiding tot chirurg, internist, radioloog, etc.), dan ga je in principe vergelijkbaar werk doen als een ANIOS, alleen werk je een specifiek zesjarig opleidingsprogramma af. Je bent dan een ‘arts in opleiding tot specialist’ (AIOS). Als je ook deze opleiding hebt afgerond ben je, eindelijk, specialist.

‘Jazeker! Wilco.’ Hij steekt zijn hand uit en ik twijfel even. Mijn smetvrees is er de afgelopen jaren niet beter op geworden en ik vond het nogal een uitkomst dat we elkaar een boks moesten geven tijdens corona. Maar hier, op mijn eerste dag, moeilijk gaan lopen doen is niet het beste startscenario denkbaar. Dus voorzichtig steek ik mijn hand uit en schud ik die van Wilco. Niet vergeten ze straks te wassen.

‘Je kan hier je spullen even neerleggen en dan kunnen we samen naar de overdracht lopen.’ Hij wijst naar de deur. ‘Dan laat ik je daarna wel zien waar je je pas en jas kan halen.’

Behendig opent Wilco de deur (de code blijkt 5678 te zijn, dus zo onnozel was ik ook niet) en we lopen naar binnen. Terwijl ik mijn spullen wegleg en Wilco de deur openhoudt, bedenk ik dat ik eerder over Wilco heb gehoord. Mijn vriendin Charlie heeft het weleens over hem gehad en volgens mij hebben ze samen onderzoek gedaan op de oncologie. Hij schijnt nogal briljant te zijn en een proefschrift van duizend bladzijden te hebben geschreven.

In een draf lopen we naar het trappenhuis.

‘Niet met de lift?’ probeer ik nog, aangezien de overdracht vijf verdiepingen lager is.

‘Nee, dit is vaak sneller, zeker op dit soort tijden. Dan staat iedereen tegelijk op de lift te wachten.’

Wilco vertelt dat hij hier nog niet zo lang werkt, maar als ik hem mag geloven is dit ziekenhuis de beste plek om te beginnen als arts-assistent. Gezellige collega’s, leuke borrels met de rest van de assistenten en, niet onbelangrijk, aardige supervisors.

‘Worden ze boos als ik ze midden in de nacht bel?’

‘Nee joh. Je moet gewoon je vragen bundelen, dan komt het helemaal goed.’

Het enige nadeel zijn de werktijden, vertelt hij. Je hebt een 38-urencontract maar werkt er vaak wel vijftig. ‘Maar je wordt

eigenlijk in ieder ziekenhuis als arts-assistent wel een beetje uitgeknepen, dus heel veel onderling verschil zit daar niet tussen.'

We rennen de trap verder af en hijgend kom ik bij de overdrachtsruimte aan. Als dit het looptempo wordt het komende jaar, zal ik toch echt aan mijn conditie moeten gaan werken.